

SETMANARI HUMORÍSTIC

SORTIRÀ CADA DIJOUS

Los encàrrecs y correspondencia á l' Administrador, Elisabets, 11, baixos

Número solt 5 cèntims—Suscripció per un any 3 ptas.

ELLA.— Temps ha que ho veyia que te n' anavas per portas!... ¿Quántas vegadas no t' ho havia dit la teva dona?...

ELL.— Irene, no es hora de renys, es hora de resolucions.

ELLA.— Tens rahó... ¡Home! se m' acut una idea: ¿No trobarías manera de fer-te nombrar diputat, ó al menos regidor?... Mira en Paco, y don Quim y en Ramon y... estavan més apurats que tú, y ara... ¡no 'n gastan poch de rumbo las sevas senyoras!

XERRAMECAS

CRÓNICA SETMANAL

La malifeta del anglès constitueix la nota de la setmana.

Nota carregada de colors tétrichs, horripilants. La societat està plena de malesas y molt faltada de seny; però quan ve una d'aquestes batzegadas, l'instint bo's revifa y's sent un rugit de justa indignació, que es la proclamació unànime de la rectitut del sentiment de justícia y del amor al pròxim que Deu va posar en son cor.

Si 'ls soldats d'Atarassanas no arriben ben depressa, aquell anglès assassino hauria sigut estripat allà mateix per l'instint justicier del poble. Afortunadament per éll, las bayonetes el protegiren, perque la justícia sia feta segons manan las lleys.

Però després passa 'l xarbot de la indignació; calla l'instint y ressurt la veu de la societat ab tots els seus vicis. S'oblida de la víctima y, al recordarse del malvat, revela la seva malaltia, la anèmia que pateix, la debilitat dels seus nervis, lo fofu del seu pensar y del seu sentir, demostrant no la indignació, sinó l'interés y la compassió pel criminal. Per compte de permanexer en son primer desitg de justícia, y de justícia reparadora y exemplar, com una dona histèrica té por de la notícia y del espectacle desagradables, y per no sentirse ab coratje de sufrirlos, crida ab las llàgrimas als ulls:—No 'l mateu! no 'l mateu!—y va de porta en porta, y segueix escala per escala, per obtenir la seguretat de que no haurà de llegir al diari, ni ningú podrà innovarli que's tracta de donar garrot a un delinqüent.

Aquesta pietat pel malfactor, si fos inspirada en la misericòrdia, en la caritat pel germà caygut, fora laudable encara que no d'extricta justícia, però filla com es d'aquets espasmes y veleidositats femenils de nostra generació, es horripilant; axó ja es aprop del ball de Sant Víctor.

Un organisme ben mantingut dexa funcionar be 'l cap y 'l cor, de manera que l'un no predomini sobre l'altre. Y 'l cap y 'l cor ben armonisats, diuen clar que 'l malfactor deu ser tractat com a tal, no fent cabal de la impressió que causa 'l fet delinqüent ni de la que fa 'l criminal, sinó basantse en la gravetat del crim que va cometre.

Ara ja 'ls diaris y molta gent parlan del anglès assassino com d'un héroe de novela. Ja tots ens hem enterat de que es un noy guapo y ben plantat, que gosava de relacions escullidas, que es molt fi y molt simpàtic... A conseqüència d'axó, s'inquireix quins motius l'hagen pogut decidir a la malifeta: 's parla de relacions de negoci en sentit mitj favorable per l'anglès. En fi, que se'n falta molt poch perque la gent dongui la culpa al pobre don Joseph Bofill del assassinat comés en sa persona per l'abhorrible criminal.

L'anglès homicida, llevá al pobre senyor Bofill la vida; no fora extrany que per justificació del simpàtic assessí, algun lleve també al pobre mort la única cosa que l'anglès no pogué matar, el seu bon nom.

* *

El progrés camina.

Podrà anar fent esses com un borrarxo, y fins caminar de reculadas com una bestia esbarada; pero 'l cert es es que camina.

En lloch se veu tan clar com a Fransa.

Ara fan cent anys que funcionava d'alló milló la guillotina. Els revolucionaris al dematí feyan lleys proclamadoras dels *Drets del home*, y a la tarde tallavan caps. Entre 'ls *Drets del home* no s'hi devia contar el de no ser revolucionari, y per axó suprimían als que no ho eran.

Ara, al cap de cent anys, la revolució ha posat en clar que tampoch figura entre 'l *Drets del home* el del respecte a la vida privada, y 'l centenari de la Revolució francesa's tanca ab una proposició, que va fent molta forrolla per tot arreu: Tots els que tenen diners, se presentarán davant d'una comissió popular a explicar de quina manera 'ls han guanyat. Si 'ls comptes no 'ls baten, serán declarats lladres y expoliats de sa riquesa.

Axó anirà molt bé: Aquest tribunal, si's nombrés, sería a la vegada una càtedra y una cova de lladres.

Una càtedra, perquè 'ls qu'han tingut talent per ferse rics, explicarian las enginyosas combinacions que descubriren després de molt rumiar; y axis es divulgaria la ciencia més amagada: *La ciencia de ferse millonari*: No n'hi haurían poch d'estudiants. No més que's toparían ab un inconvenient, y es que com resultaría que per ferse rich s'ha de treballar de nit y de dia y rumiar a totas horas, tots els que volen ser rics se trobarían desenganyats perquè lo que ells dirían: «Treballant tant ray, vaya una gracia fer quartos... el cas fora guanyar los mils de duros sense tants amohinos.» Figureuse 'l treballador que no té ni una pesseta a la Caixa de ahorros, y que quan hi ha vuyt dias de huelga ha d'anar a captar com pot compendre l'estalvi y 'l negoci de lo estalviat, que es el secret de ferse rich?

Peró si no com a càtedra, funcionaria 'l tribunal com una cova de lladres; qui no explicaria com ha guanyat fins l'ultim xavo, ja 'l tindrían. Li seqüestrarian els bens, y donarían los estalvis de qui 'ls guanya a aquells que no saben ferlos: axis igualarian el mon. El qui es burro per treballar, té obligació de repartir son guany entre 'ls que son prou sabis per fer de ganduls. Aquest será l'article que als *Drets del home* afegirá 'l centenari de la Revolució.

—A mí tot axó m'está molt be, deya un betas-y-fils que de xavo en xavo s'havia fet una posició, però crech que 'ls tribunals haurían de ser dos: Un per esbrinar per que son rics uns, y un altre per inquirir de que ve que molts son pobres. Al qui's fes rich ilegalment que l'espavilin, però que s'espavili també al qui es pobre per gaudularia, vicis, despilfarros y falta d'estalvi.—

El betas-y-fils tenia rahó, ¿no 'ls sembla?

TRENCA-NOUS.

AUCA POLITICA

Servey telegráfic de «La Barretina».

«Apenas si ja 'm dich Pere»
deya un dia en Castelar...
Don Amilio fa progressos:
ara 's diu Ministerial.

Molts republicans el dexan,
el dexan y 'l dexarán.
Ay! La Campana de Gracia
per ell a morts ha tocat!

S'ha entristit l'éter, y 'l Cosmos
gemega al si dels espays;

els astres y nebulosas
may més se 'n consolarán!

Oido espanyol ¡alégrati!
que 'l patir se t'ha acabat:
l'insignissim pirotécnic
te dona l'últim petard.

Aquest vespre corria que en Pidal,
molestat per un fort mal de caxal,
se n'ha anat a trobar a n' en Sagasta;
y que l'ilustre quefe fusionista,
que per certs mals de dents es bon lampista,
li ha donat per remey un xich de pasta.

Y com Pidal seguis dantse a las fúrias
En Sagasta li ha dit:—Vesten a Astúrias
y allá cus y descus a voluntat.—
En Pidal se n'ha anat aconsolat
pro 'l partit lliberal y fusionista
ara está molt cremat ab el dentista.

S'han nombrat per tota Espanya
interventors,
peró senyors
en lloch s'ha armat cap maranya.
La fusionista petranya
s'ha arreglat
molt aviat;
ara ja texeix la aranya
l'espés filat del sufragi...
Que no hi vagi
qui no sia encasillat.

En Castelar y en Sagasta
(qui mes mira menos veu)
en Castelar y en Sagasta
volen jugá a cara ó creu.

Volen jugá a cara ó creu
qui d'Espanya amo será;
si surt creu, la monarquia,
si cara, 'ls republicans.

Quin amo espanyols tindreu
s'ho jugan don Emilio y en Mateu.

CLICH-CLICH.

EN UNA SESSIÓ ESPIRITISTA

—Brrrrrr!!!

—Ahont vas... ahont vas tan cremat... Perret?

—Fuig no 'm diguis res... Joan... estich que no hi veig...

—Peró home que 't passa que estás tan vermell?

—Es que en Toni m'ha dit que 'm posés esperit de ví en una cremada que 'm vaig fer en la ma...

—Y per axó t'has enfadat?

—Donchs y es clá! jo al sentir tractar d'esperits ja m'arbole y ho tiraría tot a can taps...

—¿Y perquè?

—Ja t'ho contaré.

Fa tres dias que vaig trobar a n'aquell morros de figa d'en Bútala...

—Bo; bona pessa...

—Veurás; y després de molts rahonotas y predicarme mitja-hora més que un *arranca-cavali*, me va dir que éll era de una societat que 'n diuen espiritistas...

—Ah ja!!!

Y 'm va dir que jo era molt tonto de no serne, perque sabria moltes coses que han passat y moltes que tenen que venir y que tindria molta *essencia* que la revelan los esperits, y tant y tant me va amohinar que després de haverme posat un cap com una olla de grills, me va fer prometre que aniria a una... a una *sassió*...

—Què dius ara?

Vetaquí que diumenge ja 'l vaig tindre aferrat als pantalons tota la tarde empenyat en que á la nit m'acompanyaria, y ab tot axó li vaig haver de pagar lo café, una copa y un cigarro...

—Tira pexet!! Sí que duya gorra!!

Al cap al tart me comensá á fer anar per uns carrerons que semblavan esquerdas, y després de mitja hora de rodar nos fiquém á una casa, que deya que era la que hi fan les sessions. A la porta ja m'hi vaig fer un xiribech y m'hi vaig xafar lo barret... Per les escales, que eren més fosques que una gola de llop, hi vaig ensopegar dos ó tres colps.

—¡Recarat!!!...

Baxém unes altres escales y torném á ésser á peu plá com eram.

Arribém á dins, y crech que ja havían comensat. Nos fiquém cap á n' un quarto tot fosch. Hi havia deu ó dotze hòmens que feyan cara de no haver menjat calent en quinze dies.

—Tiba!!!...

Jo anaba tan turbat y tan enfadat d' en Bítala y la seva rifada que no hi veyá; vaig xafar los peus d' un que tenia ulls de polls y que 's va posar á cridar dihent que li havia fet veure les estrelles. Jo com estava tot á les fosques me creya seure á una cadira y tot d' un plegat me sento un colp de puny á la esquena que no sé si 'm va esfonsar l' os bertran...

—Ja! ja! ja!...

—Oh no riguis, que 'm fa rabia. Está clá: m' havia assegut á la falda d' un home gros que ab prou feynes podia respirar... Al últim vaig poguer seure... Allavors vaig veure un empostissat alt; y á dalt hi havia tres hòmens ú dos y mitj.

—¿Qué enrahonas, ara?

—Sí; perque despres me digueren que un d' ells era manco y coix.

—Está be...

—Donchs aquells tres posavan les mans damunt d' una taula y tenían la barra de dir que 's ballugava sola...

—Quina rifada!!

Hi havia un talós que li deyan lo... lo... lo *medium*... que preguntava; al de la taula li feyan donar colps á terra, y ab axó deyan que la taula portada per l' esperit parlava: que la taula portada per l' esperit parlava: á mi tot plegat me feya ja setze cosas. Sobre tot me feya molt fástich un gat negre mort que l' havían buydat y á dins hi posavan un cul de ciri perque semblés que mirava... Quan van haver fet prous bestieses digueren que perque vegessin que 'ls esperits parlavan y deyan la veritat, que algú fes una pregunta.—Jo vaig pensar ara es la teva, noy y dich cridant: ¡un servidor! Me van fer esquitxar la butxaca, y 'm diu lo *medium* ab una veu d' estira cordetas: «El *espíritu* oye.» Jo que dich:—«Voldria sapiguer qué foren los meus passats y veure de qui desendexo?» —Está bien—diu lo *medium*. La taula 's comensa á moure, jo crech aquesta vegada per ella sola, y surt de la sala ó corral; tots nosaltres al darrera, 's fica cap á un corredor, obra una porta... entra en una estable del costat y cau als peus de dos ó tres burros, com diguent que aquells eran mos anepassats... Jo al veure axó embesteixo á de puny á n' el *medium*, y de segur que 'l colps dexava á punt de solfa sino que comensen á ploure cadires damunt meu que, noy, ni aygua de maig...

—Y?...

—Calla que de pensarhi 'm sulfuro. Des-

prés de haver jo pegat prou y d' haver quedat alló com un infern, vaig poder sortir al carrer tot plé de nyanyos y de blaus, sense barret perque m' havia caygut per dins, ni 'ls quartos que m' havían birlat y ab una enrabiada tan forta que vaig jaure un mes. Per xo quan sento parlar de esperits me poso fet una furia perque 'm recordo de aquella *comedia de Falset*.

MARRAMAU.

UN CONCELL CADA SETMANA

Si vols esser diputat
has d' anar adinerat;
no pagant, llebra per gat
donan las urnas.

Els duros y 'ls gots de vi
te darán vots á desdi;
la nostra gent es axi
¡y encara 's quexa!

No passarás tal fatich
si del govern ets amich,
ab la barra d' un cacich
ni 't calen quartos.

Mes si vols aná ab bons fins
creume, déxat d' alambins;
fins el gabinets mes fins
á Madrid s' oscan.

Quan la gent bona aburrida
de tanta farsa y mentida
la politica envilida
traguí de casa,

Farém nou el Parlament,
safreig brut y pestilent...
y l' home sabi y prudent
será 'l politich.

Mes ara 'l poble indolent
dexa fe á la mala gent
y 'l mes *llest* ó 'l mes *dient*
se 'n porta l' acta.

EL PARE GRAPAS.

VUYTS Y NOUS

L' altre dia hi va havé reunió de la Junta del Cens. En Salmeron va anarhi. Y naturalment, assistinhi un home de tanta notorietat, no es del cas que s' estigués allá com un insignificant. Havia de fer un acte. Y 'l va fer: va fer una estona 'l raro. Y 'ls seus partidaris ja 'n quedaren orgullosos. Y 'ls xicots que venen diaris al vespre, estavan engrescats perque podían cridar *Con el discurso del señor Salmeron*... Per supost que 'l discurs no era en lloch. Però ¿com ho farian aquestas eminencias sino armavan xibarrí á tot arreu?... Ningú s' adonaria de que passan, y 's perdria 'l seu prestigi, perque tot ell está fundat en la gacetilla dels diaris que han d' anar repetint *el eminente hombre público, el insigne tribuno*... Y sino ningú ho sabia.

L' altre dia 'l candidat pel districte d' Espinyetis convocá una reunió d' electors, prometentlos l' oro y 'l moro si l' elegian diputat, y acabá dient que si 'l seu contrincant tenia deu mil duros per llansar, ell ne tenia vint mil.

Acabada la perolació, digué 'l candidat senyor Tocaldós:—¿Algú dels concurrents te que fer cap observació?—En Llorens Mosca-

balba diu:—Sí, senyor; voldria que 'ns expliqués perque te tant empenyo en que 'l fem diputat. Vosté diu que haurá de sacrificá á la familia, que haurá de derrotá 'ls seus interessos, abandoná 'ls negocis... Vamos que sino explica una rahó prou poderosa, jo no 'm sento disposat á votarlo, perque no li vull tant mal...—Tota la concurrencia aplaudí al Llorens, y 'l aspirant al martyri va havé de tocá ruxola tot avergonyit.

Don Emilio, el Castelar, sempre ha tingut tirada á ser home fi y ben planxat. De manera que l' empipava portá als faldons de la levita y á las mànigas de la idem una penja-rella de gent desmanegada, untada y mal composta. Varias vegadas se n' ha anat des-fent; però ara ha volgut fer net, y s' ha donat una tal espolsada que 'ls há engegat tots á passeig. Y 's veu que sino basta axó, está disposat á dir que ja ni es republicá. Don Emilio vol anar mudat per tot dia. Ja fins l' embafan els republicans de *guante blanco*... Per ferse monárquich no mes falta que posin á la Constitució un article que diga: *La Monarquia es electiva*.

Divendres al Principal s' estrená una composició musical titulada *L' Atlántida*, inspirada en la introducció del famós poema catalá de Mossen Cinto Verdager.

L' autor d' aquesta música, que 's diu Morera y es un jovenet de pel muxí, va tenir una ovació que l' ha colocat per sobre de molts que 's diuen mestres.

El teatro estava ple de gom á gom. Acabada la execució de *L' Atlántida* sortiren molts al corredors á comentar la obra. Y allá se 'n sentiren de garrafaladas! El qui demostrá mes conexas la obra de Mossen Cinto que ha donat el tom per tot Europa, fou un senyó tot prisat ab uns lentes de vidre natural, que deya:—Sí, axó es gros; aquesta música de 'n Morera es superba; però ¡la inspiració! la inspiració no es *chic*; la música es poch dolsa; s' haurian de trobarli 'ls accents de *L' Atlántida*, la dolçura de la dona...—Peró, l' interroga un del rotllo, si jo crech que *L' Atlántida* era una isla...—¡Ca, home! replica el primé, ¿que no ha llegit el gran poema de 'n Verdager?...—Vosté sí que 'l deu haver llegit senyó... burru!—salta un tercer, y per poch hi ha barallas. Oh, el públich de Barcelona es de lo mes instruit.

Llegim en un diari que á Lima s' hi ha portat la momia d' un indio, procedent de Ximbote, y després de donar detalls curiosos sobre 'l particular, diu lo diari:

«Sens dubte aqueixa momia fou un personatge *del seu temps*.»

Fa bé de posarhi aquest final, perqué no 's pogués entendre que la momia fou un personatge de la nostra época.

Perque coneixem momias que son personatjes del nostra temps.

Ab plomerets al cap com la momia descuberta á Ximbote, y estirats y encatronats com aquella.

REIVINDICACIÓ

Dirigintse á un hostel, una vegada
vegé un home en un camp
un quadro hermós, sembrat de patateras
al costat d' un d' herbam.

—¡Quina llástima—deya—que aquest quadro
plé d' herbas, descuydat,
no hi cultivin las plantas productivas
com en est del costat.

Al arrivá al hostel, jove hostalera
un biftech li serví,
y trobant molt millor que las patatas
la carn, axis va dí:

—Quan torni á contemplar un camp plé d' herba
no ho sentiré pas, no,
que molt millor que 'ls talls de la patata
son los talls de moltó.

J. G. SUÁREZ.

A LA VORA DEL FOCH

Un pintor ensenya un retrato á un que visita 'l seu taller.

—Ola! exclama 'l visitant. Aquest sembla 'l meu nebot Paco.

—Es ell mateix; me 'l va encarregá fa ja algun temps...

—Ja li ha pagat?

—No, senyor.

—¡Uy! No digui més; ara sí que 's veu que es ell mateix!

Llegim:

«¡Horror!» «Hem vist ab verdadera sorpresa dintre d' un cigarret dels de 25 céntims la paquetilla una agulla de ganxo de las que usan pel pentinat las senyoras.»

Errada. Es probable que fos de las que usan pel pentinat las cigarrereras.

Cada cosa en son lloch.

Pero, per poch s' horroritzen ja 'ls diaris.

Jo un dia vaig trobar-me á la sopa un munyoch de cabell negre com lo sutge. Crido á la criada de la dispesa y li ensenyo.

—Aquest cabell es del meu anyadit.

—Axó es una porqueria! vaig dirli.

—Senyoret, va contestarme, que 's creu que me 'ls arrenco per gust los cabells, quan me pentino?

L' ESCALFA PEUS

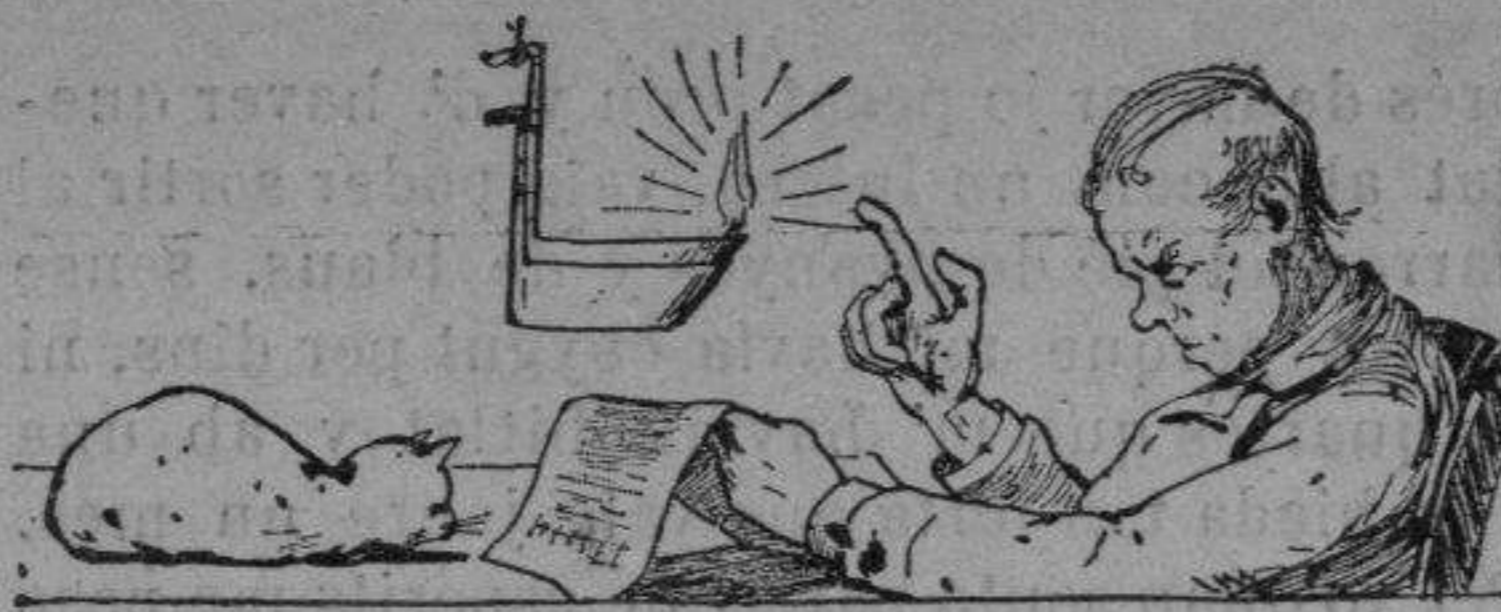
L' apotecari del meu poble, un dia que estava maltalt, digué á la seva criada: Tresona, un cop siga al llit, me farás escalfar un mahó, y me 'l vindrás á posar als peus; axó m' anirà bé.

—Senyor, estigui tranquil, respongué la criada, faré 'l que 'm mana.

La pobra Tresona, en compte de fer escalfar un mahó, n' escalfa dos; després, quan varen estar apunt, los pujá depressa al seu amo, y li diu axis:

—Miri, n' hi he fet escalfar dos. Ara posis als peus aquest; y quan sia fret, hi podrá posar l' altre, que li dexo aquí, á sobra de la taula de nit.

BUSCANGRUNAS.

TRENCA CLOSCAS

I.—XARADA

—Cinch-quarta, ¿Qué tens al dit?
—Ca, primer: una punxada
que 'm vaig dar...

—Batua-nada:

¿y per ço tant embolich?...
Ja 't daré un remey segú
que t' ho curará molt bé,
—Veyam, ¿qué es?

—Ja t' ho diré.

T' ho diré á tú, perquè ets tú.
ab un brotet de tres-quart
ben trinxat en un morté
fas un pagat...

—Je, je, je...

—¿Que te 'n rius?

—Sí.

—Ay carat.

—Vaja, acaba.

—No; ca, ca...

rihent...

—Vamos, no riuré.

—Axis la hu-dos te diré
de com ho has de prepará:
quan tens fet lo pagadet,
te 'l colocas en lo dit
que 't fa mal, tota la nit;
y al matí, un de petitet.

Axis ho fas cada dia
ab aquest curt hu-dos-tres,
y al cap de poch temps, ja res
te queda del mal que hi havia.
—Y m' ho dius del tot formal
—Peró...

—Doncas ho faré.

—Si vols que 't vagi ben bé
fesho ab lo dit temps total.

RAMÓN LLEY.

II.—ANAGRAMA

Lo meu tot tan maco es
deya un día en Marsal
que en tot lo gran total
no 'n trobarás cap més.

PEP DE L' OLI.

III.—GEROGLÍFICH

X

Q A R

E E

M A D J

I N I

JOAN MARÍ.

IV.—MUDANSA

Ab b soch per jugar:
ab c soch del fuster:
ab s del sabater,
y ab l te puch aymar.

FRANCISCO CORBELLA Y VILAR.

V.—LOGOGRIFO

1 2 3 4 5 6 7 8 9.—Poble catalá.
5 9 7 8 6 8 6 2.—Id. id.
5 9 7 6 4 2 6.—Id. id.
4 7 6 5 3 9.—Part de Europa.
1 3 6 7 9.—Poble catalá.
1 6 7 9.—Nom de fruyta.
7 2 9.—Poble catalá.
1 3.—Carrer de Barcelona.
2.—Número.

LLUÍS VIOLA Y VERGÉS.

VI.—ROMBO

1.ª Vertical y horizontal consonant.—2.ª Parentiu.
—3.ª Objecte.—4.ª Ciutat italiana.—5.ª Participi d' un
verb.—6.ª Apelatiu del Animal.—7.ª Vocal.

J. MARÍ.

Las soluciones en lo número vinent.

Soluciones als trenca-closcas del número anterior.

I. Anagrama.—Elisa-Elias.

II. Logogrifo.—Cambrils.

III. Geroglífich.—Entre lladres no 's pert res.

IV. Endevinalla.—Eudoxia.

Han endevinat tots los trenca-closcas los senyors Berengueret y Estiracordetas.

Lo I y III V. Cabruja y J. Lo II Tofolet, y Eduart Thomás, y 'l IV L' Escanya Pobres.

Correspondencia particular de LA BARRETINA

Quimet Borrell: N' aprofitem un bon tros, y grans mercés.—J. G. Suarez: Vosté es un trunfo; li agrahirém que envii. La Mort es la vida, está guapa, guapa, però no sería la vida de LA BARRETINA. L' altra 'ns fa bon servey.—Joseph Anseram: Anirá 'l Logogrifo y 'l Trenca-caps.—Joan C. Martí: Va bé.—Lluís Viola: Lo seu ve mal documentat. Los epigramas no 'ns van.—M. Sanalp y Puntí: Tot está bé.—Quimet Borrell: De las Espurnas n' arrepleguem algunas. Dexarém las que podrian calar foch.—Ramon Llei: Per ara no farém fira. Si 's lleva ben dematí trobará 'l día mes alegre. Es llástima que tiri per fú-nebre.

NOTA.—Preguém als colaboradores que no troben aquí 'l seu nom, que tingan un xich de paciència. A tots anirém responent.

Imprempta de F. Altés, Elisabets, 11, baixos.

REGALO ALS COMPRADORS DE LA BARRETINA

No descuydarse de comprar el número al mateix venedor, per poguerli donar oportunament el nom. LA BARRETINA prepara als seus amichs un obsequi de consideració. Per avuy afegirém que será objecte del obsequi un

QUADRO AL OLI

de firma renomada entre 'ls intel·ligents en pintura. Y axó no va de broma. A son temps (y no tardará gayre) el quadro será exposat, á fi de que 's veja que va molt de serio. Creguin que farà denteta.